

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΔΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΗ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1883.

ΑΡΙΘ. 214

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1.
» » » Έξωτερικῶ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Έν δόξω Σταδίου ἀριθ. 39.

Είς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προκληρωμῆς.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΥΓΗ.

— «Ποῦ πάει τ' ἀδελφάκι μου, μαμμᾶ, τ' ἀγαπημένο; οἱ κάμποι ἐστολισθῆσαν ρε ἀνθῆ δροσερά, καὶ γὼ πῶς ὀλομόναχο νὰ παίζω τὸ καῦμένο; Ἄς ἦτο νὰ τοῦ φώναζες μαμμάκι μου γλυκεῖά!

— «Ὡ πεταλοῦδες, κύττοξε, πατοῦν στὰ χρίνα πάνω, καὶ εἰς τὸν ἥλιο λάμπουνε μ' ὀλόχρυσά φτερά, ἀλλὰ δὲν ἔχω δρεξί νὰ τρέχω νὰ τὸς πιάνω φώναζε τ' ἀδελφάκι μου γλυκὺ στή μαμμᾶ!

— Ἐμείναν τ' ἀνθή ἔρημα, ἔμειναν μαραμμένα στὸν κήπῳ μας ποῦ ἄλλοτε ἀνθούσαν δροσερά. Καὶ τὰ σταφύλια χρέμονται στὸ κλήμα ξεραμμένα. Ἄχ! φώναξέ τον νὰ ἐρθῆ μαμμᾶ μου τρυφερά.»

— «Ἄχ! μὴ θαρρεῖς πῶς ἔμπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή μου, καὶ νὰ ἐλθῆ νὰ παίξετε σὺν πρώτα πᾶσ' ἀγάθῃ. Σὰν τὸ πουλί ἐστάθηκε μαζί μας λίγο χρόνο, καὶ τὰ φτερά του ἀνοῖξε κ' ἐπέταξ ἀπ' τὴ γῆ. Πῆγαινε παίξε μόνο σου, πτωγὸ μου κοριτσάκι αὐτὸ μὲ τ' ἀγγελόπουλα εὐτυχισμένο ζῆ.»

— «Κοι γὼ λοιπὸν ἔτο' ἀδικα κλαίω καὶ τὸ γυρεύω, καὶ μόνῃ μου θὰ κάθωμαι καὶ θὰ τὸ πεθυμῶ; Ἄς ἦτον, ἀδελφάκι μου, γιὰ μιὰ στιγμή νὰ σ' εἶχα, νὰ σοῦ εἶγα τὸν πόνο μου καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ! Νὰ σοῦ περνα συγχώρεσι ἀν' σ' ἔχω πικραμμένο, νάλεγα «Μὴ μᾶς λησμονῆς ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ!» (Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν.)

Αἱ ἀγαπημέναι ἀδελφάκι

Αἱ ἀγαπημέναι ἀδελφάκι εἶναι ὁ κάλλιστος στολισμὸς τῆς οἰκίας· οἱ γονεῖς τῶν δὲν χορταίουν νὰ τὰς βλέπουν καὶ οἱ ξένοι καλοτυχεῖον τοὺς γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχουν τοιοῦτον θυσαυρόν. Ἐὰν ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορά ηλικίας μεταξύ αὐτῶν, τότε ἡ μεγαλειτέρα γίνεται δευτέρα μητέρα εἰς τὰς μικροτέρας, καὶ ἐκεῖναι τῆς ἀποδίδουν ἀγάπην θυγατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν συνάμα. Ἐὰν δὲ ἦναι ὁμήλικες εἶναι σύντροφοι ἀχώ-

ριστοί· δὲν ἔχουν μυστικὰ ἢ μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ λέγε τις ὅτι εἶναι μία ψυχὴ εἰς δύο σώματα. Ἀδελφάκι, ζῆτε ἀγαπημέναι ἐνὸσῳ μένετε ἑμοῦ εἰς τὴν πατρικὴν σας οἰκίαν, ὥστε ὅταν ἀποχωρισθῆτε ἀπ' ἀλλήλων καὶ ὑπάγητε ἐκαστὴ εἰς οἰκίαν ἴδιαν τῆς, νὰ ἐνθυμησθε τὸ παρελθὸν χωρὶς μεταμέλειαν καὶ λύπην. Ἐἶθού τί καλὸν καὶ τί τερπνὸν νὰ συγκαταίωσιν ἐν ὁμονοίᾳ ἀδελφοί. (Ψαλ. γλγ'. 1.)

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια ἕτε προηγ. φύλλον)

Δὲν ἠδύνατο νὰ προσέξῃ εἰς τὸ διήγημα. ὄχι! Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ γλιστρήσῃ κρυφίως εἰς τὸ ἀπηγορευμένον δωμάτιον τὸν ἔκαιεν ὡς νὰ ἦτο πεπυρωμένος σίδηρος καὶ οὔτε τὴν δύναμιν ἔσθάνετο οὔτε τὴν τόλμην νὰ τὴν νικήσῃ.

Ἔμεινε βυθισμένος ἐντὸς βαθείας πολυθρόνας, ὀλίγον τι χωριστὰ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, τρέμων καὶ ταλαντευόμενος μεταξὺ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ πειρασμοῦ· τὸ βλέμμα του ἦτο προσηλωμένον εἰς τὸ μυστικὸν παραπέτασμα· ἐσώρετο ἐκεῖ ὡς τῷ ἐφαίνετο χωρὶς τὴν θέλησίν του, Ἦτο εἶδος γοητείας!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἱστορία τοῦ σφωτάτου καὶ τοῦ ἐναρετικωτάτου Κάτινος ἐπροχώρει, ὅλος δὲ ὁ μικρὸς κόσμος ἠκροάζετο μὲ ἄκραν προσοχὴν. Ὅλα τὰ κηρία ἔκαιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, τριγύρω τῆς ὁποίας ἐκάθηντο, ἐκτὸς ἐνός, τὸ ὁποῖον εἶχε τεθῆ πλησίον τῆς ἀπηγορευμένης θύρας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο αἶφνης ἐδόξεσθαι, ὥστε τὸ ἄκρον ἐκεῖνο τῆς αἰθούσας ἔμεινε πλέον εἰς εἶδος ἡμίφωτος, ἐνῶ αἱ ὀψηλαὶ πολυθρόναι ἔρριπτον μεγάλας σκιὰς ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὸν τάπητα.

Μόνος ὁ Ἐρρίκος εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἡ θύρα ἔδεν ἐφυλάττετο πλέον ὑπὸ τοῦ κηρίου, τώρα δὲ ὁ πειρασμὸς τῷ ἐφιδύρισε εἰς τὸ ὠτίον, ὅτι θὰ ἦτο εὐκολόν, ἐνῶ ἡ προσοχὴ τῶν ἄλλων ἦτο εἰς τὸ διήγημα; καὶ γλιστρήσῃ ὀπισθεν τῶν ὀψηλῶν ἐπίπλων καὶ νὰ φθάσῃ ἀπαρητήρητος εἰς τὴν ἐπιθυμητὴν θύραν· ἀμὰ δὲ ἐφάνεν ἐκεῖ, δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ σηκώσῃ τὴν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος; καὶ θὰ εὐρίσκετο κύριος αὐτὸς καὶ ὄχι ἄλλος κανεὶς — τῶν μυστηρίων τοῦ δωματίου!

Τότε πρῶτον ἐνόησεν ὅτι ἐκράτει σφιγκτὰ ἐν κίβωτιον πυρείων, τὸ ὁποῖον πρό τινων στιγμῶν ἦτο ἐπάνω εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας. Τότε δὲ τὴν κατέλαθεν εἰδος πυρετοῦ· τῷ ἐφαίνετο ὅτι χεὶρ τις τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὴν κατηραμένην θύραν, ἐνῶ ἐσωτερικὴ τις φωνὴ ἢ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, τῷ ἐφώναζεν = ἀλλ' εἰς μάτην — νὰ ἀντισταθῇ.

Ἐξαιρῆνης ἀκούει περίε του θόρου, καὶ ἀναπηδᾷ ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου. Ὅλοι οἱ μικροὶ τοῦ σύντροφου ἔχουνον πρὸς τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας, φωνάζοντες: «Ἐδῶ εἴμεθα θεῖα! Ἐδῶ εἴμεθα ὅλοι! Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ἐπλησίασε τὴν θύραν!» Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Ἐρρίκος εὐρέθη μόνος εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ ὄρθιος. Ἀπὸ τὴν παρακειμένην τραπεζαρίαν ἤκουε τὸ τρίξιμον τῶν καθελῶν, τὰς ὁποίας ἐπλησίαζον εἰς τὴν τραπέζαν, τὸν κρότον τῶν μαχαιροπειρουνίων καὶ τοὺς

γέλωτας τῶν συντρόφων του. Κανεὶς δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ἀπουσίαν του.

Τοῦ ἐπῆλθε τότε εἶδος μανίας. Καταπνίξας τὰς τελευταίας ἐνστάσεις τῆς τιμῆς του, μὲ ἐν πῆδημα εὐρέθη πρὸ τῆς ἀπηγορευμένης θύρας, ἐσήκωσε τὴν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος, καὶ ὡς κανεὶς κλέπτης ἐπροχώρησεν ἀκροποδητὴ εἰς τὸ δωμάτιον. Σκύφας δὲ ἐτριψαν ἐν πυρεῖον εἰς τὸ πάτωμα, καὶ διὰ τοῦ ἀσταθοῦς του φωτὸς προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ τὰ δῶρα, τὰ ὁποία ἡ θεῖα Λύγη μὲ τόσον πόθον καὶ ἀγάπην εἶχε προτοιμάσει διὰ τοὺς μικροὺς τῆς φίλους. Ὅποσα ὠραῖα πράγματα εἶδε συσσωρευμένα ἐκεῖ! Ἀλλὰ μόλις τὸ ἀπληστόν του βλέμμα εἶχε περιλάβει τὴν θέαν τῶν τῶσαν λαμπρῶν δώρων, καὶ τῷ ἐπῆλθε σκοτοδινίασις, τὸ πυρεῖόν του ἐσδόξεσθαι καὶ αὐτὸς ἔμεινε εἰς τὸ σκότος. Ἐν μόνον μέσον τῷ ἀπέμεινε; νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ πρὶν ἔλθουν καὶ τὸν εὐρουν ἐκεῖ πέρα. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι οἱ πόδες του ἦσαν κολλημένοι εἰς τὸ πάτωμα· μόλις δὲ καὶ μὲ βίαν ἠδυνήθη νὰ ῥυθθῇ ἔξω τῆς θύρας, καὶ τρέμων ἀπὸ φρίκην καὶ ἐντροπὴν διῆλθε τὴν αἰθουσαν καὶ εὐρέθη εἰς τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας.

Ἐστάθη ἐκεῖ μίαν στιγμὴν κάτωχρος, σφίγγων μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὴν καρδίαν του ὥστε νὰ κατασκάσῃ τοὺς παλμούς τῆς, καὶ προσπαθῶν νὰ ἀκούσῃ τί ἐγένετο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἐκεῖ μέσα ἐξηκολούθουν νὰ τρώγουν, νὰ γελοῦν καὶ νὰ φλοαροῦν. Περί αὐτοῦ δὲν ἐγένετο λόγος καθόλου. Πῶς κατώρθωσε νὰ ὀλισθήσῃ ἀπαρητήρητος εἰς τὸ μέσον τῶν συντρόφων του, νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τραπέζαν, ὅπου εὐτυχῶς ὄπῃρχε θέσις κενή; Δὲν ἤξευρεν οὐδ' αὐτὸς. Ἀδύνατον νὰ τὸ ἐξηγήσῃ τις ἄλλως ἢ διὰ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὅλοι εἶχον τὸν νοῦν γεμάτον ἀπὸ ὀμιλίας; καὶ φαγητῶν, ὥστε δὲν εἶχον παρατηρήσει τὴν ἀπουσίαν του, ἤτις ἦτον ἐκτὸς τούτου καὶ κοιλὸ βραχεῖα.

Μετ' ὀλίγον βεβαιωθεὶς ὅτι τὸ σφάλμα του ἦτο ἀγνωστον εἰς τοὺς ἄλλους, ὁ Ἐρρίκος ἔλαβε μέρος εἰς τὰς συνομιλίας, προσεπάθησε νὰ γελάσῃ καὶ νὰ ἀστευθῇ, ἀλλ' ἡ ἐξωτερικὴ του φαιδρότης δὲν ἀναπεκρίνετο μὲ τὴν ἐσωτερικὴν τὴν κατάστασιν. Ἀκανθὰ δηλητηριασμένη εἶχεν ἐμπηχθῆ εἰς τὴν καρδίαν του.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὅλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἀλλ' αἶφνης ἐξ ὄλων τῶν σταματῶν ἠκούσθησαν φωναὶ ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς. Δὲν ὄπῃρχε τρόπος νὰ τὸ ἀρνηθῆ τις, — ὄχι! . . ἡ ἄκρα τοῦ παραπετάσματος ἦτο σηκωμένη, κάποιος εἶχε παραβῆ τὸν ὄρθον του! Πυρεῖα δὲ τινα σκορπισμένα κατὰ γῆς πλησίον τῆς θύρας ἐδείξαν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο προμελετημένον.

Ὁ Ἐρρίκος ἰδὼν καὶ αὐτὸς τοὺς κατηγόρους τοῦ τοῦ σφάλματός του ἔσθάνθη λειποθυμῖαν.

Τὴν συγμὴν ἐκείνην ἢ θεία εἰσῆλθεν. Ἰδούσα δὲ τὴν γενικὴν σύγχυσιν, ἐστράφη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰθούσης, εἰς τὸ ὅποιον διηρθύνοντο δλων τὰ βλέμματα, καὶ ἐνόησε τί εἶχε συμβῆ. Τὸ συνήθως γλυκὺ καὶ γαλήνιον τῆς πρόσωπον ἔλαβεν αἰφνης ἔκφρασιν τόσον λυπηρὰν, ὥστε κανὲν τῶν παιδιῶν δὲν ἐτόλμα μῆσε νὰ ὀμιλήσῃ — μάλιστα ἐτολμοῦσαν νὰ ἀναπνεύσουν. Μὰ φωνὴν ἤτις ἔτρεμεν, ἂν καὶ προσεπάθει νὰ συγκράτησῃ τὴν συγκίνησίν της, εἶπε,

«Παιδιά, ποῖον ἀπὸ σᾶς παρέβη τὸν λόγον τοῦ :—»

Ἄ, πόσοι εἰλικρινεῖς φωναὶ ἠγγέρθησαν τότε βεβαιώσαι τὴν ἀθωότητά των! Πόσα βλέμματα ἐστράφησαν ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, ζητοῦντα τὸν ἔνοχον! Πόσοι ἀθῶοι ἔγειναν ἕως ὅπουτοι πρὸς συγμὴν!

«Ὁμολόγησε τὸ σφάλμα σου. Κατηγόρησε τὸν ἑαυτὸν σου, κακώτατε!» ἔλεγεν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως εἰς τὸν Ἑρρίκον. «Μὴ ἀφήτῃς νὰ κατηγορηθῇ ἀθῶος. Ὁμολόγησε, καὶ ἡ μετανοιά σου αὐτὴ θὰ σοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν συγχώρησιν.»

Πλὴν ὄχι, ὁ Ἑρρίκος ἐσιώπη, καὶ ποῖος εἰξεύρει, ἂν μάλιστα δὲν ἔλεγε ἕπως τὰ ἄλλα παιδιά, «ὄχι, δὲν το ἔκαμα ἐγὼ.» (ἰκολουθεῖ)

Η ΦΙΛΟΔΕΣΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Εἰς μέρη τρία.

Β΄.

Ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος ἡ Δαμασκηνὴ ἔγίνετο γνησιώτερα τριανταφυλλιά Ἰνδική, ἀλλὰ καὶ ὑπέφεραν ἀναλόγως τοῦ νέου τῆς μεγαλείου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τῶρα πλέον τὴν ἐπεσεύοντο πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὴν ἐθαύμαζον, ἰδίως τὸν Μάϊον, ὅτε καὶ ἐφώναζον με ἀποριαν, «Τὶ ὠραία Νιφετίς!» Ἀφ' ἑτέρου ὅμως τῆς ἐστέρου ὄλα τῆς τὰ παιδιά, διότι ἦσαν πολύτιμα, ἀφοῦ ἀνῆκον εἰς τὸ μέγα γένος τῶν Νιφετῶν, καὶ οὕτως ἄλλο μὲν τῆς ἀπέθνησκον εἰς τὴν πληκτικὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, ἄλλο δὲ ἐσάπιζεν εἰς ἀνοδόχην πολύτιμον μὲν ἀλλὰ πλήρη ἀκαθάρτου ὕδατος, ἄλλο ἐσυντριβετο ὀπισθεν σκληρῶν ἀδαμάντων εἰς τὸ στήθος γυναικός, καὶ ἄλλα πάλιν ἀπέθνησκον ἀπὸ ἀσφοδίας εἰς τὸν πνευγερὸν ἀέρα τοῦ μέρους ἐκείνου, τὸ ὅποιον οἱ ἄνθρωποι ἄνομαζον θεαρεῖον τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ τὸ ὅποιον εἶναι θανάσιμον εἰς τὰ ἄνθη.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ εἶχε χάσει τὸ πυκνὸν πράσινον φύλλωμα, τὸ ὅποιον τὴν ἐστόλιζεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ὅτε ἦτο κόρη χωρική. Ἀντὶ τούτου δὲν εἶχε πλέον παρὰ ἄλγιστα καστανόχρσα φύλλα τὸ θέρος, τὸ δὲ ἐπίλοιπὸν τοῦ ἔτους ἦτον ἡμίγυμνη, διότι τὰ ἄνθη τῆς ἀπεκόπτοντο εὐθύς

ἄμα τὰ προέβαλλε δὲν παρήρηγετο δὲ ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιαν νὰ μὴ διατροπήσῃ τὴν καρδίαν της ἡ μάχαιρα τοῦ κηπουροῦ.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡμέρα, ὅτε τὴν ἐσήκωσαν ἀπὸ τὴν γῆν, τὴν ἔθεσαν εἰς μεγάλην γλάστραν καὶ τὴν μετακόμισαν εἰς ὠραιότατην ὀαλίην οἰκίαν, ὅπου ἐφύοντο σπάνια καὶ λαμπρὰ ἄνθη με μακρὰ λατινικὰ ὀνόματα. Ἐδῶ ἐν τῷ μέσῳ εὐωδίας καὶ θερμότητος ἡ τριανταφυλλιά ἐπρόβαλεν ἄνθη ἐπὶ ἀνθέων, ἕως οὔ ἔγεινεν ἀριστούργημα καλλονῆς, ἀλλὰ καὶ τέσον ὑπερήφανος καὶ φαντασμένη, ὥστε κατήντησεν ἐπὶ τέλους νὰ λητμονήσῃ ὅτι ἦτο γεννημένη ῥοδῇ Δαμασκηνῇ καὶ ὄχι Ἰνδικῇ. Τοῦτο δὲ μόνον προέβλεπε τὴν ταπεινὴν της καταγωγὴν, ὅτι ἀκαταπαύστως ἐκαμάριωνε καὶ ἔλεγε: «Πόσον μεγάλη κυρία εἶμαι! Πόσον μεγάλη κυρία εἶμαι!» πρῶγμα τὸ ὅποιον ἂν ἐπρόσχε νὰ ἐβλεπεν ὅτι οὐδέποτε ἔκαμνον αἱ ἀληθῶς εὐγενεῖς ἐκαίνοι ῥοδία, ἡ Δούκισσα τῆς Δεβονίας καὶ ἡ Λουίζα τῆς Σαβοΐας. Ἐκείνη ὅμως ἰπότε δὲν παρεστρεῖ ἐκτός τοῦ ἰδίου της κάλλους, τὸ ὅποιον δὲν ἐδαρύνετο νὰ θαυμάσῃ εἰς καθρέπτην τινὰ ἀπέναντί της.

Μίαν ἡμέραν ὅτε τὸ κάλλος της ἦτο εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ ἤκουσε φιθυρίσματα καὶ κρυφομιλίας μεταξὺ τῶν φυτῶν.

«Ποῖος ἀρά γε θὰ ὑπάγῃ; ποῖους θὰ ἐκλέξουν;» ἔλεγε τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο.

«Ἴ τρέχει;» ἠρώτησεν ἡ τριανταφυλλιά μας. Τὰ ἄλλα φυτὰ σπανίως εἶχον νὰ κάμουν μαζῇ της, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν διαφώτισαν ὅτι ἐμελλε νὰ γείνη μέγας γάμος καὶ χορὸς εἰς τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὅποιαν ἀνῆκεν ὁ κῆπος καὶ τὸ θερμοκήπιον, καὶ ὅτι θὰ ἐλαμβάνοντο μερικὰ ἄνθη διὰ στολισμὸν τῆς οἰκίας. Κανὲν ὅμως δὲν ἤξευρεν ἂν θὰ ἐξελέγετο, μόνον αἱ Ἀζαλέαι εἶχον αὐτὴν τὴν βεβαιότητα, διότι ἂν καὶ ἦτο Φεβρουάριος ἦσαν καταστόλιστοι με φορέματα τοῦ χοροῦ ῥοδόλευκα.

Ἡ τριανταφυλλιά ἀπὸ τὴν ἐλπίδα της καὶ τὸν φόβον της σχεδὸν ἐλειποθύμησε τῆς ἐφάνη ὅτι ἂν δὲν τὴν ἐξέλεγον διὰ τὸν χορὸν ἢ ζωὴ της πλέον δὲν ἦεξε τίποτε! Τὶ πρᾶγμα ἦτο χορὸς, οὔτε κἀν ἰδεῖν εἶχεν, ἀλλ' ὑπέθετε ὅτι ἦτο νέον εἶδος μεγαλείου, καὶ ἤσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της ἔστομον δι' ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἐπαρουσιαζέτο — ἀφοῦ ἦτο τόσον ὠραία!

Ὁ κηπουρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ θερμοκήπιον, καὶ με βῆμα βραδύ ἔκαμε τὸν γυρὸν του, κυττάζων δεξιά καὶ ἀριστερά. Ὡλιον τῶν ἀνθέων ἡ καρδία ἐκτύπη δυνατὰ μόνον αἱ Ἀζαλέαι δὲν ἤλλαξαν χρῶμα. Μῆπως ἦτο δυνατὸν νὰ γείνη χορὸς χωρὶς αὐτάς — τὸν Φεβρουάριον;

Ἡ τριανταφυλλιά μας προσήγατο μέσα της —
«Πᾶρέ με! πᾶρέ με! πᾶρέ με!»

Ὅταν ὁ κηπουρὸς ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦ-
το ἐμειδίασεν. «Αὐτὴ,» εἶπε «θὰ ἴται διὰ τὴν θέ-
σιν τῆς τιμῆς!» καὶ ἐφώναξεν τοὺς βοηθοὺς του νὰ
ἔλθουν νὰ τὴν σηκώσουν ἀπὸ τὴν γλάστραν· ἐκείνοι
δὲ ἀφοῦ ἐτόλμαν τὰς ρίζας τῆς μέσα εἰς ψάβαν μαλακ-
κὴν τὴν ἐξήπλωσαν ἐπάνω εἰς φορεῖον καὶ τὴν ἐφε-
ραν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο μεγάλη, καὶ μεγαλοπρεπής,
ἀνεμένοντο δὲ εἰς τὸν ἑσπερινὸν χορὸν δύο ἐπίση-
μοι ξένοι, πρίγκιψ καὶ πριγκίπισσα ἀπὸ μακρονήν
χώραν πέραν τῆς θαλάσσης. Ἡ τριανταφυλλιά εἶδε
πολλὰς προτομασίας καθὼς ἐπλησίασεν, ὑπερέ-
τας τρέχοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ σχεδὸν ἀναποδο-
γυρίζοντας ὁ εἰς τὸν ἄλλον
ἀπὸ τὴν βίαν καὶ τὴν σύγ-
χυσίν των· καὶ πῆχαις ἐπ-
πῆχαις ἐρυθροῦ τάπητος
ἐκτυλισσομένους καὶ στρω-
νομένους πρὸ τῆς οἰκίας
καὶ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης
κλίμακος τοῦ προαυλίου,
πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισή-
μων ξένων· διότι ἐπικρατεῖ
ἡ παράδοξις ἰδέα ὅτι οἱ
βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες δὲν
ἐδχαριστοῦνται νὰ περιπα-
τοῦν ἐπὶ τοῦ χώματος· κατὰ
τὴν ἰδικὴν μου ὁμῶς γνώ-
μην πρέπει νὰ βαρύνονται
τρομερὰ τοὺς ἐρυθροὺς τὰς
πηγὰς. ἀφοῦ τοὺς βλέπουν
παντοῦ καὶ πάντοτε ὅπου
καὶ ἂν ὑπάγουν. Εἰς τὴν

τριανταφυλλίαν μας ὁμῶς τὸ ζωηρὸν χρῶμα ἤρρεσε
πολὺ, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι ἤρχιζον ἤδη τὰ μεγαλεῖά της·

τὴν ἐμβάσαν εἰς μεγάλην τιὰ αἰθούσαν τῆς οἰκίας,
ἡ ὁποία εἶχε ὀροφὴν θολυτήν, ζωγραφισμένην μὲ
χρῶματα τόσον ζωηρὰ καὶ λαμπρὰ, ὥστε ἐφαίνοντο
ὅτι εἶχαν γεῖναι τὴν προτεραίαν ἡμέραν, ἐνῶ πράγματι
αἱ τοιχογραφίαι αὐταὶ ἦσαν ἐκεῖ ἀπὸ τριακοσίων ἐτῶν.

Εἰς τὴν πέραν ἄκραν τῆς αἰθούσης ἦτο ὕψηλή τις
καὶ πλατεῖα καθέκλα, χρυσομένη καὶ ἐκείνη πρὸ τρια-
κοσίων ἐτῶν, καὶ σκεπασμένη μὲ χρυσοῦτον βελού-
δον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν κεντημέναι χρυσαῖ ἀ-
κρίδες.

— «Πῶς!» εἶπεν ἡ Ἰνδική, αὐτὸ τὸ πρόστυχον
ζωῖφιον κατώρθωσε νὰ τρυπώσῃ καὶ ἐδῶ μέσα!»

Δὲν ἤξευρεν ὅτι πρὸ πολλῶν, πάρα πολλῶν ἐτῶν,

ἦτε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, πολεμιστῆς
Σταυροφόρος, ἐκοιμᾶτο κατάκλιτος τὴν μεσημβρίαν ἐν
Ἰταλιεστίνῃ, μὲ ἀκρίς εἶχε καθίσει ἐπὶ τῶν βλεφάρων
του, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐξυπνήσας εἶχε προφθάσει νὰ φο-
ρέσῃ τὴν πανοπλίαν του καὶ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σα-
ρακηνούς, οἱ ὅποιοι εἶχαν περικυκλώσει τὸ στρατόπε-
δόν του, καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ. Διὰ τοῦτο δὲ ἐξ εὐγνωμο-
σύνης εἶχε λάβει ὡς ἐμδλημᾶ του τὸ ταπεινὸν τοῦτο
ἐντομον τοῦ ἀγροῦ. (ἀκολουθεῖ).

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΠΑΙΔΩΝ ΤΗΣ ΠΕΡΟΥΒΙΑΣ.

Μία ἀπὸ τὰς ὠραιότατας διασκεδάσεις τῶν παιδῶν
εἰς τὸ μέρος τῆς Περουβίας εἶναι τὸ νὰ ὀλισθαίνουν
ἐντὸς ἐλκλήθρων ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς βάσεως
ὕψηλοῦ τίνος λόφου. Ἐκ
τῆς προκειμένης εἰκόνας
φαίνεται ὅτι ὁ λόφος οὗτος
εἶναι λόφος πάγου, ἀλλ' ἡ
λεῖα καὶ ὀλισθηρὰ ἐκείνη
κατωφέρεια εἶναι εἶδος τι
κρυστάλλου, τῆς ὁποίας ἡ
ἐπιφάνεια ἐκ τῆς τριβῆς
πολλῶν γενεῶν παιδῶν,
ἔγεινεν ὅποια τὴν βλέπετε
τώρα. Παρατηρεῖτε μάλι-
στα ὅτι τὰ ἐλυθρα ἔχουν
χαράξει βαθεὰ ἀυλάκια εἰς
τὴν πλευρὰν τοῦ λόφου,
ὅπου ὀλισθαίνουν ὡς ἐπὶ
τροχιῶν. Εἰς τὰ ψυχρό-
τερα κλίματα, οἱ παῖδες
κάνουν τὰς ὠραίας τῦτας
παγοδρομίας ἐπάνω εἰς τὴν
χιόνα, εἰς τὰς βορειοτάτας

Διασκεδάσεις παιδῶν τῆς Περουβίας

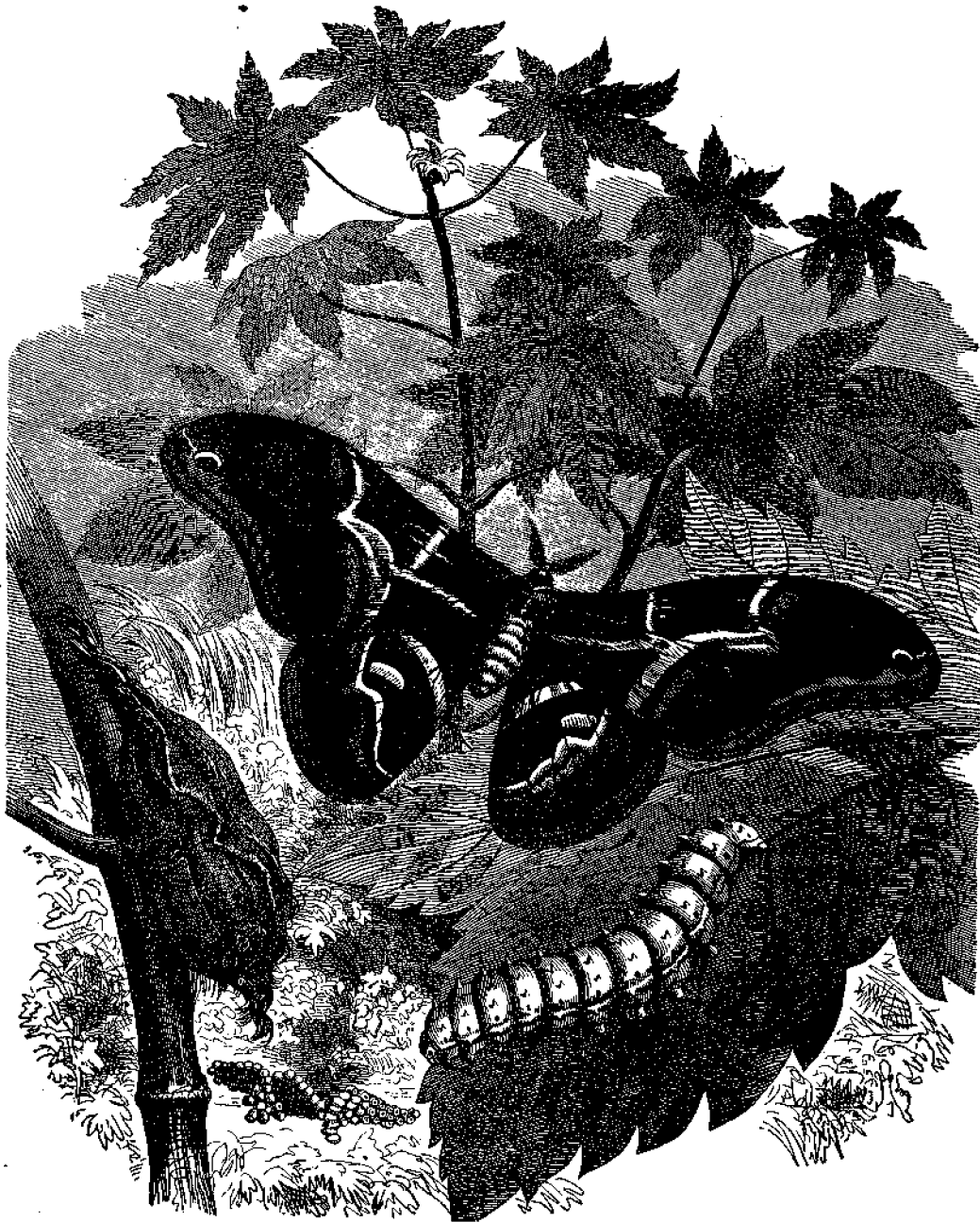
μάλιστα χώρας, ὅπως λ.χ. εἰς τὴν Ρωσσίαν, καὶ εἰς τὸν
Καναδά, ὅλος ὁ κόσμος, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καταφεύ-
γουν εἰς τὴν διασκεδασίαν αὐτὴν τὸν χειμῶνα. Οἱ Πε-
ρουβιανοπαιδὲς ὁμῶς ἂν καὶ κατοικοῦν μίαν ἀπὸ τὰς
θερμοτέρων χώρας, δύνανται χάρις εἰς τὸν κρυστάλλι-
νόν των λόφου νὰ ἀπολαμβάνουν διασκεδασίαν, ἥτις νο-
μίζεται ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν παιδῶν τοῦ
Βορᾶ.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη δεκνύει κάλλιστα τὰς τέσσαρας μετα-
μορφώσεις τῆς πεταλούδας ἢ ψυχῆς, τὰς ὁποίας ὀλο-
βεθαίως ἐξεύρετε, διότι τὰς ἐδιδάχθητε εἰς τὸ σχο-
λεῖον, ἀλλως δὲν θὰ ὀκνητεύετε ποτὲ ὅτι εἶναι ὀλο-

Ὡν καὶ τὸ αὐτὸ ἔντομον. Πρῶτον ἔχουμεν τὰ ἀγά,
(νόμφας ἢ σχαδόνας,) τὰ ὅποια γίνονται κάμπαι, ἀ-
ταὶ κατόπιν μεταβάλλονται εἰς χρυσαλλίδας, ἐκ τῶν
ὁποίων ἐξέρχονται αἱ τόσον λαμπραὶ καὶ ζωηραὶ πε-

πτερωτὸν ἔντομον, πετῶν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ἀέρα, πα-
ρωμοιωθῆ μετὰ τὴν μεταβολήν, τὴν ὅποιαν πιστεύομεν
ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ λαμβάνει μετὰ θάνατον, ὅ-
ταν ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τοῦ σώματος. Διὰ τοῦτο καὶ ὠ-

Αἱ τέσσαρες μεταμορφώσεις τῆς ψυχῆς.

ταλοῦσαι. Ἡ τετραπλῆ αὕτη μεταμόρφωσις εἶναι μία
ἀπὸ τὰς πλέον περιέργους ἐξ ὧν συμβαίνουν εἰς τὸ
ζωικὸν βασίλειον, τὸ τελευταῖον μάλιστα σταδίον τῆς.
ὅταν ἡ ξηρὰ καὶ ναρκωμένη χρυσαλλίς γίνεται

νομάσθη ψυχὴ ἢ πεταλοῦσα, ὡς ἔμβλημα τῆς ἀθανασίας.
Ἐπιστημονικῶς ὅμως ὅλα τὰ εἶδη τῶν ψυχῶν — καὶ εἶναι
πολλὰ ἑκατοντάδες — ὀνομαζονται λεπιδόπτερα, διότι
αἱ πτέρυγές των εἶναι ἐσκαπασμένα ἀπὸ μικρότατα

χρωματισμένα λέπη, 900,000 ένιστε εϊς κάθε πτε-
ρυγα = εκ τών όποιών λαμβάνουσι και τόν λαμπρόν
των χρωματισμόν.

Ὁ παράδειγμα σας.

Περί τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ δέν μας λέγει πολλά ἡ Γραφή, ἐξ ἐκεί-
νων ὁμῶς τὰ όποια λέγει περί αὐτοῦ δυνάμεθα νά
ἀννοήσωμεν ὅτι ὁ παῖς Ἰησοῦς ἦτο παῖς ἅγιος.

Εἰςέρορετε τι σημαίνει τὸ νά ἦναί τις ἅγιος; Ση-
μαίνει τὸ νά ἦναι ὅσον τὸ δυνατόν πλέον καλός και
ἀξίος, ἄτος χωρίς νά ἔχη κανέν ἐλάττωμα. Τοιοῦτος
δὲ ἦτο ὁ Κύριος ἡμῶν ὅταν ἦτο εἰς τὴν ἡλιαν σας
πικροῦμι φίλου. Ἦτο πλοῦκός και γενναίος, ἀφιλοκαρ-
δὸς και ἐπισημῆς, ἐπιλήθης και μεγαλόφυχος,
εὐπειθής και πλήρης ἀγάπης, φιλόστοργος και συγ-
χωρητικός, — ὁ κατάλογος τῶν ἀρετῶν του δέν θα
ἐτελείωνα ποτὲ θν ἦθελα προσπαθῆσαι νά τόν γράψω.
Ὅλα τὰ προτερήματα, ὅλους τοὺς καλοὺς τρόπους,
και τὰ ὑμέριστα ἰατα, τὰ όποια εἶδατε και ἐθαυ-
μάσαστε, εἰς διαφορα προσφιλῆ σας πρόσωπα, ὁ
παῖς Ἰησοῦς τὰ εἶχεν ὅλα ἡνωμένα εἰς τόν ἑαυτόν του.

Και διατί, νομίζετε, διῆλθε τὰ εἶτη τῆς παιδικῆς
του ζωῆς ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, ἀντί νά σταυρωθῆ εὐθύς
ἅμα κατήρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ; Διότι ἦθελε, παιδιά
μου, νά σᾶς ἀφήσῃ παράδειγμα τὸ όποῖόν νά βλέπετε
και νά θέλητε νά μιμηθῆτε, ὥστε νά ζητήσητε τὴν
χάριν Του ὅπως σᾶς βοηθήσῃ νά γένητε ὁμοιοί του.

Θέλετε λοιπόν νά ἐπιπατηθῆτε εἰς τὰ ἴχνη τοῦ
ἀγίου παιδὸς Ἰησοῦ; Παρεκαλέσατε τόν Θεόν νά σᾶς
βοηθήτῃ νά τῷ ὁμοιάσητε; Εἶθε εἰτοιμοί νά ἀρχί-
σητε νά τόν μιμηθῆτε; Ἄν ἐπιθυμῆτε τοῦτο, σημειώ-
σατε, πρὶν προχωρήσητε, ἔν τι, — ὅτι ὁ Χριστός δέν
ἐκαμεν τὸ ἰδικόν του θέλημα ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ
Πατρὸς του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς
Ρωμαίους Ἐπιστολὴν του λέγει «Ὁδὸ ὁ Χριστός
ἤρασε» εἰς ἑαυτόν.» Ἐάν δὲ ἀνεγνώσατε προσεκτι-
κῶς τὰ Εὐαγγέλια θά ἐνθυμηθῆτε ὅτι πράγματι δέν
ἐζήτην οὔτε ἐφρόντιζε νά εὐχαριστήσῃ τόν ἑαυτόν
του, ἢ νά ἐξασφαλίσῃ τὰς ἀναπαύσεις του και τὰ καλά
του, ἀλλ' ὅτι ἐθυσιάζε κάθε ὥραν και στιγμὴν εἰς τὴν
ἀνακούφισιν και τὴν βοήθειαν, εἰς τόν ἄφωτισμόν/και
τὴν ἴασιν τῶν περίε αὐτοῦ δυστυχῶν και πολλαῖς ἀχα-
ρίστων ἀνθρώπων. Τοιαύτη ζωὴ θά σᾶς ἐφαίνετο βε-
βαίως ἢ δυστυχεστάτη τὴν όποιαν ἠδύνασθε νά φαν-
τασθῆτε. Ἀλλ' ὁμῶς δέν εἶναι. Ἡ ἀυταπαρνήσις, —
τὸ νά στερεῖν ὅλα δὴ τόν ἑαυτόν μας πράγματός
του χάριν ἄλλου, εἶναι μία ἀρετὴ ἀπὸ τὴν όποιαν

ἀπολαμβάνει κανεὶς διπλάσια παρ' ὅσα θυσιάζει. Δέν
εἶναι δυνατόν νά τὸ ἐννοήσητε, ἐάν δέν το δοκιμάσητε
πρῶτον, πόσον εὐτυχῆ μία τοιαύτη θυσία κάμνει τόν
ἀνθρώπον, ὅταν γίνεται, χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ἐάν ἀκόμη δέν ἐδοκιμάσατε τὴν γλυκύτητα τῆς αὐ-
ταπαρνήσεως, ἀρχίσατε ἀπὸ σήμερον και ἡ καρδία
σας εἰς μαρτυρήσῃ ἄν σᾶς ἠπάτησα, ὅταν σᾶς ὕπε-
σχέθην διπλάσιαν χαρὰν και εὐχαρίστησιν ἐξ αὐτῆς.

Τί νομίζετε θά ἀπερινόμεθα ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ἄν
ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἐφρόντιζε μόνον νά εὐχα-
ριστήσῃ τόν ἑαυτόν του, και δέν κατήρχετο εἰς τὴν
γῆν ἕνα ὑποφέρῃ και μᾶς σώσῃ; Νά ἐνθυμηθῆτε τοῦτο
ὅσαίς ὁ πειρασμός σᾶς ἐρχεται νά προτιμήσητε τὴν
ἰδικὴν σας εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθή-
κοντος, και ἡ ἐνθύμησις αὐτῆ εἰς σᾶς παρακινή νά
πράττητε τὰ πάντα ἐξ ἀγάπης-και ἐγνωμοσύνης πρὸς
τόν Χριστόν, ὅστις σᾶς ἠγάπησε τόσον οὔτω δὲ προ-
σπαθοῦντες πάντοτε νά εὐχαριστήτε αὐτόν, θά γίνε-
σθε ἀγαπητοί εἰς ὅλους διὰ χάριν Αὐτοῦ.

ΟΙΓΓΑ ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ.

(Ὅδε προπαραελθὼν φύλλον)

Ἄλλ' οἱ κηφήνες δέν ἐννοοῦν οὔτε τὴν μικρὰν αὐ-
τὴν ἐργασίαν νά κάμουν, ὥστε
ἐξακολουθοῦν νά ζοῦν ἐν ἄνη-
ρία ἐμοῦ αἰ ἐργατίδας, βαρυν-
θεῖσαι, και δικαίως, νά τοὺς
τρέφουν ὠρεδᾶν, τοὺς διώκουν
ἀπὸ τὴν κυψέλην, ἐκεῖνοι δὲ μὴ
εἰςέροντες νά ἐργάζωνται ἀποθηήσκουν τῆς πείνης
ἅμα ἔλθῃ τὸ ψύχος τοῦ χειμῶνος.

Ἰδοὺ, ἔχετε σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ κηφήνος ὡς
βλέπετε εἶναι χονδρότερος και τῆς βασιλείας; και τῆς
ἐργατίδος, και ἐν γένει διαφέρει τόσον ἀπ' ἐκεῖνας
ὥστε δέν εἶναι δυνατόν νά ἀπατηθῆ τις και νά τόν
ἐκλάβῃ διὰ μίαν ἀπ' αὐτάς. Μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας
διαφορὰς μεταξύ αὐτοῦ και ἐκεῖνων εἶναι ὅτι αὐτός
δέν ἔχει κέντρον, ὥστε ἄν τυχόν συναντήσητέ που
κανένα μὴ τόν φοδηθῆτε, διότι δέν ἠμπορεῖ νά σᾶς
βλαψῇ, ἐπομένως δέν πρέπει οὔτε σεις νά τόν κακο-
ποιήσητε.

Ἐν γένει ὁμῶς ἀποφεύγετε τὸ νά διώκητε και κτυ-
πάτε τὰς μελίσσας, διότι τότε εἶναι πολὺ πιθανόν νά
κεντηθῆτε ἀπ' αὐτάς, ἐνφ. ἄν μὲνητε ἡσυχοί ὅταν
οἱς πλησιάζουν, δέν ὑπάρχει ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος ὅτι
θά σᾶς πειραξοῦν. Ἡ μέλισσα δέν κεντᾷ εἰ μὴ ὅταν
νομίζῃ ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ της, διὰ τὸν λόγον ὅτι
ἅμα ἐμπήξῃ τὸ κέντρον της ποθευθὲν δέν ἠμπορεῖ πλέον
νά τὸ ἀποσύρῃ χωρίς νά χάσῃ και μέρος τῶν ἐντο-

οθίων της, επομένως και την ζωή της. Από την απελπισίαν της όμως, όταν βλέπη ότι κινδυνεύει, αποφασίζει να κεντήση τον έχθρόν της και δι' τής κοστίσης την ζωήν. «Σε εκ τούτου πρέπει να αποφεύγητε όλα τα βίαια κινήματα τα όποια ήμπορούν να δώσουν ύποψίαν εις τας μελισσας· δι τας καταδιώκετε, αν δε τυχόν έλθουν κατεπάνω σας μελισσαι, δεν έχετε να κάμψητε άλλο τι ή να κρατήσητε τας δύο σας χείρας πρό των οφθαλμών σας με τους δακτύλους εκτεταμένους, και να μη κινηθήτε, ούτε να εκβάλητε φωνήν, ακόμη και αν τυχόν να καθίσουν επάνω σας, εκείνοι δε όταν σας ιδουν ακινήτους, θα πεισθούν ότι δεν ζητείτε τή κακόν των και θα φύγουν επί τέλους.

Εάν θέλετε να μη έχητε άλλας παρά φιλικάς σχέσεις με τας μελισσας, πρέπει να φέρησθε προς αυτάς με δλην την εδγένειαν την όποιαν θα έδεικνύετε προς τους ανθρώπους· εις τους όποιους θέλετε να άρρασκητε, να μη ήσθε δηλαδὴ αδιάκριτοι εις την περιέργειάν σας περι αυτών, να μη ζητήτε να τας έξετάζητε εκ του πλησίον με τρόπον ώστε να τας τρομάζητε, να μη τας πλησιάζητε ασθμαίνοντες και φυσώντες επάνω των, να ήσθε καθαροί, διότι αι δυσωδίαί τας έρεθίζουν, ώστε δεν διαστάζουν να έπιτεθούν εναντίον του ανθρώπου ό όποιος άπόζει ιδρωτά ή έχει δυσωδία άναπνοήν, να αποφεύγητε τα βίαια κινήματα και τας δυνατάς φωνάς, να κινησθε ήσυχως και να όμιλήτε με μετρίαν φωνήν, και τοιουτοτρόπως θα δυνηθήτε ακόμη και την κυψέλην να πλησιάζητε, εάν μάλιστα ήναι ύαλίνη, και να παρατηρήτε χωρίς φόβον τας εργασίας του σμήνους.

Οι μελισσοτρόφοι, όταν θέλουν να άνοίξουν την κυψέλην δια να συνάξουν τὸ μέλι, καταβρέχουν πρώτον τὸ μελίκηρον με ζαχαρόνερον, πράγμα εις τὸ όποιον αι μελισσαι έχουν υπερβολικὴν άδυναμίαν. Χύνονται λοιπόν δλαι εις τὰ γλυκά, άφού δε κρησθούν δεν έχουν πλέον διάθεσιν δια έχθροπραξίας, ώστε μένου ήσαν χοι ένω οι φύλακες των άφαιρούν τας κρηθρας από την κυψέλην, ή κάμνουν έπίδορθώσεις εντός αυτης. Εκ τούτου είναι φανερόν ότι αι μελισσαι, όταν ήναι χορτάται από γλυκά, (ζαχαρόνερον ή μέλι ή σιρόπιον) δεν κεντούν. «Όχι μόνον τούτο, αλλά και δεν κάμνουں καμμίαν αντίστασιν, εάν τότε τας πιάση τις εις τας χείρας του, και τας έξετάση εκ του πλησίον, αν τας άρήση να έπικαθίσουν εις τὸ πρόσωπόν του, ή τας θωπεύσῃ όπως θωπεύομεν τὰ άλλα ζώα. «Ο περιβόητος μελισσοδομαστής Ουάιλντμαν έσυνήθισε να θέτῃ την βασίλισσαν επάνω εις τὸν πώγωνά του, έπου την παρηκολούθει και τὸ λοιπόν σμήνος, συμπενοούμενον περίε αυτης εν εδει μακρῶς γενειάδος!

«Ο δὲ κ. Λομβάρδος, διάσημος γάλλος μελισσοκόμος, διηγείται τὸ έξής ανέκδοτον, τὸ όποιον δεικνύει πόσον ακινδύνως πλησιάζονται αι μελισσαι όταν έχη τις την απαιτουμένην έπίδειχτότητα και βτόλημν.

«Θέλων να πείσω την μικράν μου φίλην ότι ει/εν άδικον να φοβῆται τις μελισσας, την έφώναξα ήμέραν τινά να έλθῃ την βασίλισσαν. Έπειδὴ δὲ ήθέλησε να την παρατηρήσῃ εκ του πλησίον τῆ είπα να φορέσῃ τὰ χειρόκτια της, και τότε έθεσα την βασίλισσαν εις την παλάμην της. Πάραυτα μῶς περιεκύκλωσεν όλον τὸ σμήνος και τὸ κοράσιον ήρχισε να τρέμῃ, άλλ' έγω τῆ είπον να σταθῇ ακινήτος και να μη όμιλῇ, αλλά να εκτείη την δεξιάν της, εις την παλαμην της όποιας έπικαθητο ή βασίλισσα, τὸ δὲ σμήνος έσπευσε εὐθὺς να την περικυκλώσῃ και εκρέματο από τὸν βραχίονά της ως από κλάδου δένδρου. Οι παριστάμενοι έμειναν καταγοητευμένοι εκ του πρωτοφανούς θεάματος. «Επι τέλους έφέρθη κυψέλη, εις την όποιαν άπεινάβα ασφαλῶς την βασίλισσαν και τους ύπηκόους της, χωρίς να βλάψω ούτε την μικράν μου φίλην ούτε τὸ σμήνος.»

Αλλά και με δλας ταύτας τας προφυλάξεις είναι πάλιν ενδεχόμενον να κεντηθῇ τις από τυχαίαν μελισσαν, ώστε καλόν είναι να ήξέυρη τί να κάμη και εις τοιούτην περίπτωσιν.

Έπειδὴ ή μελισσα κεντήσασα άφίνει τὸ κέντρον της έμπεπηγμένον εις την σάρκα μαζί με την κύστην ήτις έμπεριέχει τὸν ίόν, πρέπει κατά πρώτον να άποσυρθῇ τὸ κέντρον, άλλως προχωρεῖ όλονεν βαθύτερον εις την σάρκα, έγγέον περισσότερον ίόν εις την πληγὴν. Αφού δὲ άφαιρεθῇ τὸ κέντρον δεν πρέπει να τριφθῇ τὸ μέρος, δσον και αν κείῃ και πογῇ, διότι ή τριβὴ θέτει εις ταχύτεραν κυκλοφορίαν τὸ αίμα και επομένως εξαπλώνει τὸν ίόν επί μεγαλειτέρου μέρους του σώματος, τὸ όποιον δύναται να άποθῇ λίαν επικύνδονον. Αν τυχόν άπορροφηθῇ ὁ ίος εκ της πληγῆς δια του στόματος, πρέπει να άποπτυσθῇ εὐθὺς, διότι καταπνόμενος έπιφέρει τρομερόν κεφαλόκνον και ζάλην. Πολλοί συνιστούν τὸν βεβρωγμένον καπνόν ως άνακουφίζοντα τους κόνους άμα έπιεθῇ εις την πληγὴν, άλλοι τιν χυμόν της παπαρούνας, ήτις μάλιστα λέγεται ότι έμποδίζει και τὸ πρήξιμον της πληγῆς, άλλοι δὲ την άμμωνίαν, τὸ προχειρότερον όμως και καλύτερον είναι τὸ ψυχρόν ύδωρ, τὸ όποιον διαλύει και εξαδυνατίζει τὸν ίόν, ενφ' συγχρόνως καταπραΰνει την φλόγωσιν της πληγῆς.

—Ο ποιητής Σιμωνίδης περιγράφει δέκα εἶδη γυναικῶν όλων κακῶν εντός μιᾶς, ή όποια έχει την φύσιν της μελισσης. Αὐτὴ είναι καλή και οίκονόμος άγαπᾷ τὸν άνδρα της και γυναικῶ τέκνα όραία και άνδραία. Ιοιαῖται λέγει είναι αι καλλίτεραι και σοφώταται γυναίκες τας όποιας ὁ θεός δίδει εις τους ανθρώπους.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— «Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἐπεσκέφη ποτὲ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον μικροῦ τινοῦ χωρίου τῆς Πρωσίας, καὶ ἀφοῦ ἠγαράρισται τὰ παῖδα διὰ τὴν ὄρασαν ὑποδοχῆν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμαν, ἠθέλησε νὰ τὰ ἐξετάσῃ ὀλίγον.

Ἔλαβε λοιπὸν πορτοκάλιον ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ἠρώτησεν «Εἰς ποῖον βασίλειον ἀνήκει τοῦτο;»

«Εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον, Μεγαλειότατε,» ἀπεκρίθη εὐθὺς μία μὲν κρὰ κόρη.

«Κοι τοῦτο, εἰς ποῖον βασίλειον ἀνήκει;» εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ δεκνύων χρυσὴν λίραν.

Ἡ αὐτὴ μικρὰ ἀπεκρίθη ἀμέσως.

«Εἰς τὸ βασίλειον τῶν ὀρυκτῶν, Μεγαλειότατε.»

«Ἐγὼ δὲ, εἰς ποῖον βασίλειον ἀνήκω;» ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἡ μικρὰ δὲν ἀπεκρίθη εὐθὺς· ἐφοβεῖτο νὰ εἰπῇ «Εἰς τὸ βασίλειον τῶν ζῴων,» μήπως κακοφανῇ τοῦ βασιλέως. Ἐνῶ δὲ ἰδέσκατο· τῆς ἦλθε μὴ ἰδέα, ἐνθυμήθη ὅτι εἶχε πολλάκις ἀκοῦσαι νὰ λέγουν πόσον εὐσεβὴς καὶ καλὸς ἄνθρωπος ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν ἀποκρίνεται.

«Εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Ὑδρανῶν, Μεγαλειότατε.»

Ὁ αὐτοκράτωρ τῶσον συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀντήσεως ταύτης, ὥστε ἰθάμβωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς μικρᾶς κόρης εἶπεν, «Ἔθι, παιδί μου, νὰ φωνῶ ἄξιος τῆς Βασιλείας ἐκεῖνη,!»

— Εἰς τὴν Γερμανίαν πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ σιδηρὸς δρόμος ὅστις νὰ κινῆται δι' ἀεροστάτου ἀντὶ διὰ ἀτμομηχανῆς. Τοῦτο φαίνεται ἀδύνατον ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ σημεῖωσατε ὅτι ὁ σιδηρὸς δρόμος αὐτός θὰ ἀνέρχεται ἔρος, καὶ ὅτι αἱ τροχαὶ του θὰ ἴηαι σχεδὸν κ' ἀέρος, ὥστε ἡ φορὰ τῆς ἀμαξοτοχίας θὰ συμφωνῇ μὲ τὴν φορὰν τοῦ ἀεροστάτου, τὸ ὁποῖον πάντοτε κινεῖται πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ ἀμαξοτοχία δὲν θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὰς ἀμαξοτοχίας τῶν σιδηροδρόμων, ἀλλὰ θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν μόνην ἀμαξάν κρεμαμένην ἀπὸ ἐνὸς ἀεροστάτου ἢ ἀμαξᾶ αὐτῆ θὰ ἔχη ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τροχοὺς ὀθοντωτοὺς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐφαρμόζονται εἰς ἄλλους ἄδυνατος προεξέχοντες ἀπὸ τὰς τροχάς. Οἱ ὀδόντες αὐτοὶ χρησιμεύουν πρὸς ἐλάττωσιν τῆς μεγάλης ὀρμῆς μὲ τὴν ὁποίαν θάνέρχεται εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἀεροστάτον, καὶ ὅπως ἐμποδίσουν τὴν ἀμαξάν ἀπὸ τοῦ νὰ γλιστρήσῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀν τυχόν συνέβαινε κανὲν ἀτύχημα εἰς τὸ ἀεροστάτον.

— Ἐγράψαμεν ἄλλοτε περὶ τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ Γόρδωνος ὅστις ἐφονεύθη εἰς τὸ Σουδάν, καὶ τοῦ ὁποῖου μάλιστα τὴν εἰκόνα ἐδημοσιεύσαμεν. Πρόκειται τώρα νὰ τῷ ἐγείρουν μνημεῖον, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ Δήμαρχος τοῦ Λονδίνου συνάξει συνεισφοράς. Ἐπειδὴ ὁ Γόρδων ἦτο πολὺ φίλος τῶν παιδῶν, τὰ ἀγγλόπαιδα, ἕως καὶ αὐτοὶ οἱ λ ο υ σ τ ρ ο ι, δίδουν τὸν ὀβολὸν των διὰ τὸ μνημεῖόν του, καὶ πολλὰκις συνοδεύουν τὰς συνεισφοράς αὐτάς δι' ἐπιστολάς. Μία τοιαύτη ἐλήφθη πρότινων ἡμερῶν, ἡ ἑξῆς —

«Λόρδε Δήμαρχε,

«Δώσατε παρακαλῶ τὰ ἐπὶ κλειστα 3 σελίνια διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ στρατηγοῦ Γόρδωνος. Εἰμὶ μικρὸς παῖς καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ δώσω περισσότερα, ἀλλ' ἔχω σκοπὸν νὰ γίνω καθὼς τὸν Γόρδωνα ὅταν μεγαλώσω!»

— Ἐπὶ μιᾶς ρίζης μα ρ γ α ρ ἰ τ α ς ἦεις ἐφόδο εἰς τοὺς ἀγροὺς τῆς Κοννεκτικούτης τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐμπε-

τρήθησαν 452 ἄνθη καὶ κάλυχε· δια διὰ μιᾶς στολίζοντα αὐτὴν!

— Παῖς τις δεκαπενταέτης εἰς τὴν Φιλλανδίαν, οὐδὲ βυρσοδέφου, ᾗδεν ἐσχάτως πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς του ἀτυχῆ σάλλον, τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐπετροβόλησε καὶ κατόπιν ἐξεμάτισε. Τὴν βάρβαρόν του πρᾶξιν εἶδεν εἰς τῶν προυχόντων τῆς πόλεως, ὅστις τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον τὸν κατέδικασε νὰ λάβῃ πενήτηνκατα βεβδισμὸς καὶ νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν — «Σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος νεανίας,» Ἡ ποιητὴ ἐξετελοῦσθ τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἰς τὴν πλατείαν τῆς πόλεως ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων τῶν κατοίκων, ἢ δὲ νέος ἀπὸ τῆς ὠρας ἐκεῖνης· ἔχειν τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεως ὄλων τῶν συμπολιτῶν του.

— Τὰ πρῶτα γραμματόσημα ἐφάνησαν εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ ἔτος 1854 ἐπὶ τῆς βασιλείας Λοδοβίκου τοῦ 18. Κατ' ἀρχὰς μερικοὶ τῶν αὐλικῶν του, ὅταν ἔγραφον πρὸς τὸν βασιλέα ἐκκολλοῦσαν τεμάχια χαρτίου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ἐπιστολῆς, διὰ νὰ μεταφερθοῦν ἀμέσως ὑπὸ τῶν βασιλικῶν ταχυδρομῶν εἰς τὸ στρατόπεδον ἢ ὅπου δῆποτε ἀλλοῦ ἐτύγγανε νὰ ἴηαι. Κατόπιν ὅμως ἐξεδόθη βασιλικὸν διάταγμα ὀρίζον ὥστε, ὅσοι ἀποστέλλουν γράμματα ἢ χειρόγραφα καὶ θέλουν νὰ λάβουν ταχέειαν ἀπάντησιν, νὰ ἐπικολλοῦν τεμάχιον χαρτίου μὲ τὰς λέξεις «πληρωμένον,» τὸ ὁποῖον βλέπων ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος νὰ σπεύδῃ νὰ διαυθῆν αὐτὰ ἐκεῖ ὅπου πρέπει.

— Τὰ ὄρατα καὶ μακρὰ πτερὰ τὰ ὁποῖα στολίζουν τοὺς γυναικεῖους πλοῦς εἶναι πτερὰ τῆς στρουθοκαμήλου, πτηνοῦ τῆς Ἀφρικῆς πολὺ ἐπιζητήτου διὰ τοῦτο. Χιλιάδες στρουθοκαμήλων τρέφονται διὰ τὸ ἐμπόριον τῶν πτερῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ σπουδαῖον ἑκατὸν χιλιάδες πτηνῶν καὶ περισσοτέρων ἐκτρέφονται εἰς μόνας τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, ὅπου πρὸ εἰκοσι ἐτῶν δὲν ἦσαν περισσότερα τῶν ὀδοῶντα. Ἀφοῦ ὅμως ᾗδθησαν τῶσον, τὰ πτηνὰ ταῦτα ἔχειναν καὶ εὐθηνότερα, διότι ἐνῶ ἄλλοτε ἐν ζεύγος στρουθοκαμήλων (ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν) ἐτιμῶντο ἕως 6500 φράγκων δὲν τιμᾶται τώρα περισσότερον ἀπὸ 1000 ἕως 1200.

— Ὁ περιβόητος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας Χι νου ἐπόθησε ποτὲ νὰ ζῆτῃ αἰωνίως, ὃ δὲ ἱατρὸς του τῷ διῶρισε ποτὸν τὸ ὁποῖον τῷ ἔφερεν εἰς ποτήριον ὀνομαζόμενον ὁ Κρατῆρ τῆς Ἀθανασίας, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ζῆν αἰωνίως ἀν ἔπινεν ἐξ αὐτοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔδυσπίστησε καὶ διέταξεν αὐτὸν τὸν ἱατρὸν νὰ πῆ τὸ ὕδωρ τῆς ἀθανασίας, κατόπιν δὲ διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἀκούων τὴν προσταγὴν ὁ ἱατρὸς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐζήτησεν ἄφεσιν. «Λοιπὸν ἤθελες νὰ μὲ ἀπατήσῃς; μὲ τὸ ὕδωρ τῆς Ἀθανασίας σου;» εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ. «Νομίζεις ὅτι τῶσον εὐκόλα ἀπατώμαι;» «Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ ὑποθέσω,» ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς «ἀφοῦ ἐζήτησες ν' ἀποφύγῃς τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς θνητὸς δύναται νὰ ἀποφύγῃ;» «Ἄς ἴηαι,» εἶπεν ὁ Χι-νου, «σοὶ χαρίζω τὴν ζωὴν, τὸν κρατῆρα ὅμως θὰ κρατήσῃς διὰ νὰ μὴ ὑπενθυμίζῃς ὅτι δὲν πρέπει τις ποτὲ νὰ ζῆτῃ τὰ ἀδύνατα.»

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ἐπὶ τίνας βασιλέως διεγρέθη τὸ βασίλειον τοῦ Σολομῶντος;
2. Πόσαι φυλαὶ ἀπετέλεσαν ἔκτοτε τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ πόσαι τὸ βασίλειον τοῦ Ἰουδα;
3. Ἀπὸ ποίου τῶν δύο τούτων κατήγετο ἡ Παρθένος Μαρία;